

De pubertijd: maak je borst maar nat!

Die gedachte komt regelmatig bij mij naar boven. Nu Duuk zo'n 9 maanden oud is wordt hij geacht in zijn pubertijd te komen of te zijn. Maar hoe herken je dat precies? Groeien doet hij zonder twijfel, van 6 kilo bij 8 weken naar nu 32 kilo bij 9 maanden. En je hoeft geen hondenkenner meer te zijn om te zien dat hij een reu is. Maar plassen doet hij nog als een meisje.

"Pubertijd bij de hond", google ik, en scoor maar liefst 504.000 hits. Het zijn vaak zeer emotionele berichten van gefrustreerde hondenbaasjes die hun lieverd opeens niet meer herkennen, hem of haar alleen nog maar met stevige lijm achter het behang willen plakken en zich afvragen of, en zo ja wanneer, het overgaat. De andere helft van de hits bevat bemoedigende adviezen van hondenkenners en ervaringsdeskundigen over hoe je kunt proberen om het gedrag van je puber in goede banen te leiden. Het zweet breekt me uit bij het lezen van al deze informatie: alles wat Duuk tot nu toe heeft geleerd om een welopgevoede en sociale hond te worden zullen verdwijnen als sneeuw voor de zon en plaatsmaken voor een impulsief, ongeremd projectiel met bananen in zijn oren!

Maar voorlopig is Duuk een lieverd die al veel basiscommando's heeft geleerd en zijn certificaat Gehoorzaamheid I in de pocket heeft. Wel gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat hij zich vooral 'goed' gedraagt als hem dat uitkomt. De 'zit' lukt heel goed, en dat geldt ook voor 'blijf' en 'af' - maar dan vooral binnenshuis en als er weinig afleiding is. Buiten is het een ander verhaal. Een 'af' in het natte gras doet hij bijvoorbeeld niet. En de 'zit' gaat al snel over in een ren als er een andere hond in zijn blikveld komt. Maar Duuk is van goede wil, heeft aandacht bij de oefeningen, is dol op de bijbehorende beloning en vindt het leuk samen met de baas te spelen en te oefenen.

Wel heeft Duuk een hekel aan zijn tuig gekregen. Als verantwoorde baasjes hebben wij hem van het begin af aan een tuig omgedaan. En dan niet zomaar een tuig, nee, het beste, hond-vriendelijkste tuig dat we konden vinden. Hij beet er weleens in, en draaide soms zijn kop weg bij het om doen, maar daar kwamen we wel uit. Echter, de laatste tijd liep hij weg als het tuig eraan kwam, ging zelfs doen alsof hij sliep, wrong zich in alle mogelijke bochten als dat ding in zijn buurt kwam, en als hij hem eenmaal omhad, bleef hij er maar in bijten. Een akelig gezicht.

Op een dag liet een van de andere baasjes van zijn nest weten "dat haar hond het tuig niet om wilde". We herkenden dat gelijk. Zou zoiets in de genen kunnen zitten? of zou het bij de pubertijd horen? zo vroegen we ons af.

In elk geval kozen we er voor om Duuk een halsband om te doen in plaats van een tuig. En dat hielp: Duuk vindt het prima en loopt weer graag mee naar buiten!

Maar stel nu dat dit iets is van de pubertijd. En dat we hem - tegen de meeste adviezen in - te veel zijn zin geven en dat hij dan straks een draak wordt? Daar moeten we toch niet aan denken! Na wat wikken en wegen besluiten we dat Duuk een hekel mag hebben aan een tuig en dat hij, zolang wij zien dat een halsband bij hem verantwoord is, een halsband om mag.

Duuk heeft geleerd: 'komen op de fluit', 'hierrrr' en 'touch'. Hij beheerst deze commando's maar..... niet als hij buiten een hond ziet. Hij kijkt me dan met een schuin oog aan, ik zeg: "Hier Duuk" en hij

denkt nog even na. Vervolgens zet hij het op een lopen en heb ik het nakijken. Dan moet ik in de benen om de lieverd weg te plukken bij de o zo leuke hond en zijn o zo leuke baas. Soms werkt het om door te lopen waarna Duuk zich plots lijkt te realiseren bij het verkeerde baasje te lopen, en naar me terug sprint om vol vertrouwen een snoepje in ontvangst te nemen. Maar heel wat keren moet ik hem ophalen en me verontschuldigen met iets als: "Ja sorry, hij is nog erg jong!"

Is dit het dan, de pubertijd?

Duuk houdt van knabbelen, hij knabbelt op alles wat eetbaar is maar vooral ook op alles wat van stof is: speeltjes, kussens, lapjes stof en vooral knuffels. Een knuffel leeft niet langer dan zeg een kwartier waarbij steevast de neus van het arme beest het als eerste moet ontgelden en daarna de oren en andere uitstekende delen aan de beurt zijn. De berg afgekloven knuffels in ons huis groeit gestaag en de eerste verbaasde opmerking van bezoek: "Wat is dat nou, al die onthoofde knuffels bij jullie?" hebben we al binnen. "Ach ja, het is een puber hé!", zeg ik dan, om in ieder geval bij het bezoek de indruk weg te nemen dat Duuk inmiddels een draak is geworden.

Duuk is geen draak, nee, Duuk is in de pubertijd!